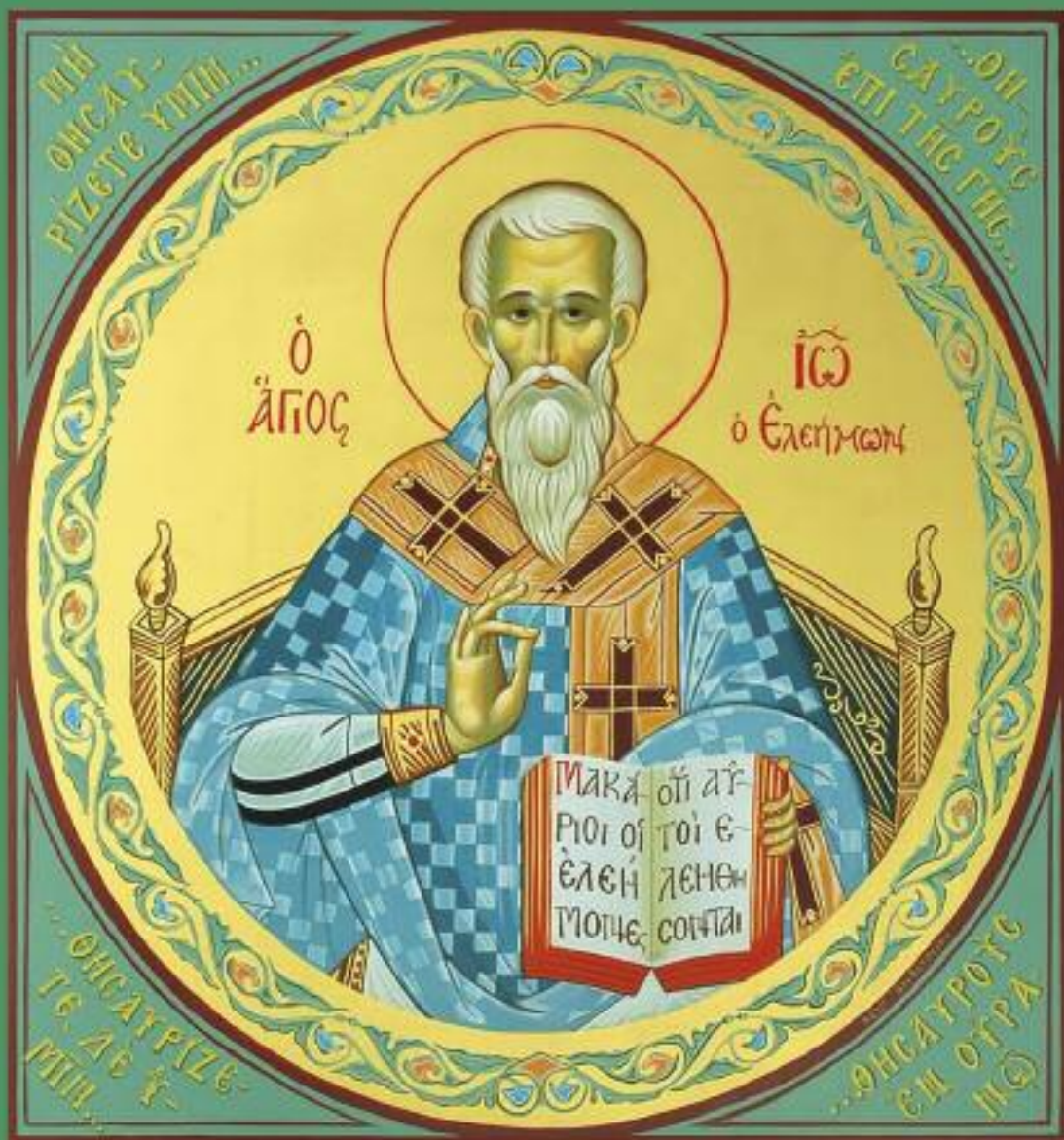

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

ΤΕΥΧΟΣ 23^ο Ιανουαρίου – Απριλίου 2018

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τεύχος 23^ο

Έτος 2018

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Φιλανθρωπικό Σωματείο
ΜΕΡΙΜΝΑ
ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
Α. Μ. 734 (3793)
Άπόφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης
3399/1964

ΕΔΡΑ

Έθνικης Άμύνης 22
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21
Τηλ. 2310 277 950,
Fax 2310 233 548

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Ίωάννης Σχοινάς

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ίωάννης Σχοινάς
Παναγιώτης Άναστασιάδης
Άναστασία Ζάννη
Ήλιος Χαμαμτζόγλου

Τιμή φύλλου: 1 ευρώ

**ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ**

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΕΘΝΙΚΗ
213/296025-73
ΠΕΙΡΑΙΩΣ
5211-036427-751
ALPHA BANK
846002002000196
EUROBANK
0026.0704.06.0200217643

Για τις καταθέσεις εισφορών,
δωρεών και συνδρομών σε
πίστωση των παραπάνω λο-
γαριασμών του Σωματείου,
παρακαλούμε να άφήνεται
μήνυμα με το όνομά σας και
το ποσό στο τηλέφωνο 2310
233 548, για να σάς στέλνου-
με την όφειλόμενη άπόδειξη.

Ταχυδρομικές έπιταγές μπο-
ρείτε να στέλνετε στο όνομα
του Ταμία κ. Κωνσταντίνου
Καρύδα και στη διεύθυνση
Έθνικης Άμύνης 22, ΘΕΣ-
ΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21

Έπίσης στην περίπτωση που
έπιθυμείτε να προσφέρετε
χρήματα άπο το σπίτι ή το
γραφείο σας, μπορείτε να τη-
λεφωνείτε στον κ. Βασίλειο
Τσιτσόγλο, στα τηλέφωνα
2310 927 440 και 6937 092
430.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ίωάννης Σχοινάς,
Πρόεδρος
Παναγιώτης Άναστασιάδης,
Άντιπρόεδρος
Άναστασία Ζάννη,
Γ. Γραμματέας
Κωνσταντίνος Καρύδας,
Ταμίας
Ήλιος Χαμαμτζόγλου,
Μέλος
Δημήτριος Μαντζανάρης,
Μέλος
Συμεών Πουρσαϊτίδης,
Μέλος

Προαίρεση Επικοινωνίας

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τῆς Νέας Χρονιᾶς θὰ θέλαμε νὰ σᾶς ὑπενθυμίσουμε τὸν κανόνα τῆς δεκάτης, ποὺ ἴσχυε στοὺς Ἰουδαίους, ὅπως μᾶς λέει ἡ παραβολὴ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν Τελώνη καὶ τὸ Φαρισαῖο. Ὁ Φαρισαῖος, ἐραστὴς τοῦ Νόμου ὅπως αὐτὸς περιγράφεται στὰ κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τηροῦσε στὸ ἀκέραιο τὸ Νόμο τῆς Δεκάτης καὶ τὸ ἀναφέρει στὴν προσευχή του στὸ Ναὸ λέγοντας, «ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι». Αὐτὸ σημαίνει πὼς τὸ 10% τῶν εἰσοδημάτων του τὸ ἀφιέρωνε στοὺς φτωχοὺς συμπολίτες του.

Αὐτὸ δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ ὁ Χριστὸς, οὔτε καὶ τὸ κατακρίνει, ἀλλὰ τὸ θεωρεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ καλὰ ἔργα τοῦ Φαρισαίου, ποὺ ἐλέγχεται γιὰ τὸν κομπασμὸ του καὶ ὄχι γιὰ τὴν τήρησιν τοῦ Νόμου. Ἐπομένως δὲν εἶναι κακὸ τὸ νὰ ἀντιγράψουμε τὰ καλὰ ἔργα τοῦ Φαρισαίου, ἀλλὰ νὰ καταδικάζουμε καὶ νὰ ἀποφεύγουμε τὴ διάθεσή του γιὰ προβολὴ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀκολουθώντας τὴν προτροπὴ τοῦ Ἰησοῦ, «σοῦ δὲ ποιοῦντος ἐλεημοσύνην μὴ γνῶτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου».

Βέβαια οἱ Ἀπόστολοι προχωρώντας πέρα ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ Νόμου, καθιέρωσαν τὴν κοινοκτημοσύνη καὶ τὶς ἀγάπες, ποὺ ἔμελλε νὰ μὴν ἔχουν μεγάλα ὅρια ζωῆς, καθὼς ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν προσερχόμενων στὴ νέα πίστι τοῦ χριστιανισμοῦ, δημιούργησε πρακτικὰ προβλήματα, ποὺ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ξεπεραστοῦν.

Ἡ δεκάτη ὅμως, ὅπως καὶ ἡ οἰκονομικὴ συμπαράστασις τῶν ἐθνικῶν πρὸς τοὺς χριστιανοὺς τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλεημοσύνη σὰν ἀρετὴ πλέον, σύμφωνα μὲ τὰ ἱερὰ κείμενα εὐαρεστεῖ τὸ Θεὸ καὶ ἐπὶ πλέον λειτουργεῖ εὐεργετικὰ στὶς ζωὲς τῶν ἀνθρώπων, ποὺ τὴν ἔχουν καθιερώσει στὴ ζωὴ τους.

Στὶς μέρες μας ἔχει ξεχαστεῖ ἡ δεκάτη, γι' αὐτὸ καὶ βλέπουμε πολλοὺς χριστιανοὺς νὰ ἀφήνουν στὴ διαθήκη τους περιουσιακὰ στοιχεῖα στὴν Ἐκκλησίαν καὶ σὲ χριστιανικὰ Σωματεῖα, ἔναντι τοῦ χρέους τους πρὸς τοὺς ἐμπερίστατους συμπολίτες τους, ποὺ τοὺς συμπαράσταν ὅσο ζοῦσαν, γιὰ τὸ καλὸ τῆς ψυχῆς τους, καθὼς στὸ εὐαγγέλιο τῆς κρίσεως διαβάζουμε πὼς θὰ μᾶς ρωτήσῃ ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀπολογίας μας γιὰ τὸ ἂν καὶ κατὰ πόσο ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τοὺς ἀναγκασμένους τῆς ζωῆς καὶ τοὺς ἀνακουφίσουμε τοὺς πόνους τους.

Ἡ ἐλεημοσύνη

Ὁ Ἰσαάκ ὁ Σύρος, μιλώντας γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη μᾶς λέει:

Τί εἶναι καρδιά ἐλεήμων; Εἶναι νὰ φλέγεται ἀπὸ ἀγάπη ἡ καρδιά γιὰ ὅλη τὴν κτίση. Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ τὰ πουλιά, γιὰ τὰ ζῶα καὶ γιὰ κάθε κτίσμα. Ἀπὸ τὴν πολλή καὶ σφοδρὴ συμπάθεια δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρει ἢ νὰ ἀκούσει ἢ νὰ δεῖ κάποια βλάβη ἢ ἔστω κάτι λυπηρὸ νὰ γίνεται στὴν κτίση. Γι' αὐτὸ καὶ γιὰ τὰ ἄλογα ζῶα καὶ γιὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀλήθειας καὶ γι' αὐτοὺς ποὺ τὸν βλάπτουν προσεύχεται διαρκῶς μὲ δάκρυα ζητώντας ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τοὺς φυλάξει καὶ νὰ τοὺς συγχωρέσει. Ἡ πολλή του εὐσπλαχνία, ποὺ συγκινεῖ τὴν καρδιά του, ὑπερβαίνει τὸ ἀνθρώπινο μέτρο καὶ φτάνει στὴν ὁμοιότητα τοῦ Θεοῦ. (Ασκητικοὶ λόγοι)

Ὁ Θεὸς ἔκανε τὸν κόσμο, αὐτὸ τὸ ὑπέροχο κόσμημα, καλὰ λίαν. Ἄρα ὅλος ὁ ὕλικὸς κόσμος, αὐτὸς ποὺ ἀντιλαμβάνομαστε μὲ τὶς αἰσθήσεις μας, εἶναι ἄξιος τοῦ σεβασμοῦ μας καὶ τῆς ἀγάπης μας. Ἀιόνη περισσότερο εἶναι ἄξιος σεβασμοῦ καὶ ὁ πνευματικὸς ὁ κόσμος, αὐτὸς ποὺ μᾶς δίδαξε ὁ Χριστὸς, οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ἀξιακὴ φαρέτρα τοῦ λαοῦ μας εἶναι αὕτη, ποὺ ἀπολαμβάνει τὸν παγκόσμιον σεβασμὸ καὶ ἀναγνώριση. Αὕτη τὴν ἀξιακὴ φαρέτρα προσπαθεῖ νὰ ἀλλοιώσει ὁ εὐρωπαϊκὸς ἀνθρωποκεντρισμὸς μέσα ἀπὸ ἓνα κατακλυσμὸ ἡδονικῶν ἐρεθισμάτων καὶ ἀποπροσανατολιστικῶν μηνυμάτων περὶ δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἀπροσ-

διόριστου ὡς πρὸς τὴν καταγωγή καὶ τοῦ φύλου του, δομικὰ διεστραμμένου πλέον.

Ἀλλὰ ἔχουν γνώ-

ση οἱ φύλακες. Ὁ χρυσὸς καὶ μέσα στὴ λάσπη παραμένει χρυσὸς ἀναλλοίωτος καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐλληνοχριστιανικὸς μας πολιτισμὸς εἶναι χρυσός, θὰ λάμψει καὶ πάλι μόλις ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴ λάσπη, ποὺ σκοτεινὰ Κέντρα παράγουν καὶ βρομίζουν τοὺς λαούς. Θὰ ἔρθει ἡ Ἀνάσταση καὶ ἡ Ἄνοιξη καὶ θὰ λάμψει καὶ πάλι ὁ τόπος μας.

Τὸ δικό μας τὸ χρέος, ἀπέναντι στὸ Θεὸ καὶ ὅχι ἀπέναντι στοὺς τοιογλύφους, εἶναι νὰ παραμείνουμε δεμένοι σὰν χριστιανικὴ οἰκογένεια, ποὺ εὐλογεῖται ἀπὸ τὴν Παναγία καὶ τοὺς Ἁγίους μας καὶ νὰ δείξουμε ἔμπρακτα αὕτη μας τὴν ἐνότητα, μέσα ἀπὸ τὴν ὑποστήριξη πρὸς τὸ δοκιμαζόμενο ἀδελφὸ μας, μὲ ἀκέραιη τὴν πίστη πὼς ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπο εἶναι αὕτη ποὺ θὰ μᾶς συνοδεύσει

τελικὰ στὸ τελευταῖο μας ταξίδι πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

ΕΙΠΕ ΓΕΡΟΝΤΑΣ

Ἄν εἶσαι πράγματι τοῦ Χριστοῦ, ἂν πράγματι φιλότιμα, τίμια, μὲ ταπείνωση, μὲ μετάνοια πιστεύεις στὸ Χριστὸ καὶ μπαίνεις σ' αὐτὸν τὸ δρόμο, μπαίνεις σ' αὐτὸν τὸν ἀγώνα, αὐτὸ θὰ φανεῖ ἀπὸ τὴν ἀνταπόκριση τοῦ Χριστοῦ.

Γογγύζει ὁ κόσμος, χαλάει ὁ κόσμος ἀπὸ τοὺς γογγυσμοὺς καὶ τὰ παρόμοια. Δὲν ἐπηρεάζεται ὁ Χριστός. Ὁ Χριστὸς ξέρεי τί κάνει. Ὡστόσο βλέπουμε ὅμως, πῶς σκέφτεται ὁ κόσμος καὶ πόσο δὲν πρέπει νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸ ποὺ κάνουν οἱ πολλοί.

Φαίνεται πῶς ἔτσι εἶναι ὅλη ἡ πραγματικότητα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Ἴσως εἶναι μιὰ εὐκαιρία νὰ τὸ τονίσουμε, νὰ τὸ καταλάβουμε, πῶς λίγοι βρῖσκουν καὶ λίγοι μπαίνουν ἀπὸ τὴ στενὴ πύλη καὶ φτάνουν στὴ σωτηρία. Πολλοὶ αὐτοὶ ποὺ πηγαίνουν ἀπὸ τὴν εὐρεία πύλη καὶ καταντοῦν στὴν ἀπώλεια. (π. Συμεὼν Κραγιόπουλου. ΟΠΩΣ ΦΩΤΙΣΕ Ο ΘΕΟΣ)

Εἶναι γνωστὸ πῶς ὁ ἄνθρωπος ἔχει ροπὴ πρὸς τὸ κακὸ καὶ ἀναφορὰ πρὸς τὸ θεῖο. Οἱ ἴδιες οἱ λέξεις ροπὴ καὶ ἀναφορὰ περιγράφουν φωνητικὰ τὴν ὅλη κατάσταση. Μὲ τὴ ροπὴ ὁ ἄνθρωπος ρέει, τσουλάει, παραδίνεται χωρὶς νόπο στὴν ἁμαρτία. Καὶ εἶναι γλυκιὰ ἡ ἁμαρτία, ἐλκυστική, εὐχάριστη σὰν σακχαρόπηκτο χάπι. Μετὰ ἔρχεται ἡ πίκρα. Ἔτσι εἶναι

πολλοὶ αὐτοὶ ποὺ πέφτουν στὴν παγίδα, στὰ δίκτυα τοῦ πονηροῦ. Ἡ ἀναφορὰ ἀπαιτεῖ ἀνάβαση, ἀναρρίχηση, ἀναζήτηση, ἀνάληψη, ἀνάπτυξη, ἀνάσταση, ἀνάταση, ἡ ζωὴ νὰ τραβάει τὴν ἀνηφόρα καὶ αὐτὸ εἶναι δύσκολο.

Δυστυχῶς λίγοι ἐπιλέγουν τὰ δύσκολα. Πολλοὶ οἱ ἀθλητές, λίγοι οἱ πρωταθλητές! Χωρὶς καθημερινὴ ἄσκηση καὶ ὑγιεινὴ διατροφή, δὲν ἔρχονται τὰ ρεκόρ. Καὶ ὁ Θεὸς περιμένει γιὰ νὰ ἀναπαύσει τοὺς κοπιώντας καὶ πεφορτισμένους.

Καὶ φυσικὰ δὲν εὐλογεῖται ὁ ὁποιοσδήποτε ἀγώνας, ἀλλὰ αὐτὸς ποὺ εἶναι ἐντιμος, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ποὺ εὐαρεστεῖ τὸ Θεὸ καὶ ὁ Θεὸς τὸν εὐλογεῖ, τὸν ἀγιάζει καὶ αὐτὸ φαίνεται στὴν πορεία, ὥστε νὰ παίρνουμε τὴν πληροφορία ἂν εἴμαστε στὸ σωστὸ δρόμο ἢ ἀπλὰ ἄερα δέρνουμε. Βλέπετε ὁ Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται!

Γιὰ τὴν πατρίδα

Γράφει ὁ Μακρυγιάννης. Ἐκεῖ πού 'φριαννα τὶς θέσεις στοὺς Μύλους, ἦρθε ὁ Ντερνὺς νὰ μὲ ἰδεῖ. Μοῦ λέγει:

— Τί κάνει αὐτοῦ; Αὐτὲς οἱ θέσεις εἶναι ἀδύνατες. Τί πόλεμο θὰ κάνετε μὲ τὸν Μπραῖμη αὐτοῦ;

Τοῦ λέγω:

— Εἶναι ἀδύνατες οἱ θέσεις κι ἐμεῖς. Ὅμως εἶναι δυνατὸς ὁ Θεὸς πὺν μᾶς προστατεύει, καὶ θὰ δείξουμε τὴν τύχη μας σ' αὐτὲς τὶς θέσεις τὶς ἀδύνατες. Κι ἂν εἴμαστε ὀλίγοι στὸ πλῆθος τοῦ Μπραῖμη, παρηγοριόμαστε μ' ἓναν τρόπο, ὅτι ἡ τύχη μᾶς ἔχει τοὺς Ἕλληνες πάντοτε ὀλίγους. Ὅτι ἀρχὴ καὶ τέλος, παλαιόθε καὶ ὡς τώρα, ὅλα τὰ θερία πολεμοῦν νὰ μᾶς φᾶνε καὶ δὲν μποροῦνε. Τρῶνε ἀπὸ μᾶς καὶ μένει καὶ μαγιά. Καὶ οἱ ὀλίγοι ἀποφασίζουν νὰ πεθάνουν. Καὶ ὅταν κάνουν αὐτήν τὴν ἀπόφαση, λίγες φορὲς χάνουν καὶ πολλές κερδαίνουν. Ἡ θέση ὅπου εἴμαστε σήμερα ἐδῶ εἶναι τοιοῦτη. Καὶ θὰ ἰδοῦμε τὴν τύχη μας οἱ ἀδύνατοι μὲ τοὺς δυνατούς.

— Τρὲ μπιέν, λέγει κι ἀναχώρησε ὁ ναύαρχος.

Αὐτὸ πὺν βλέπουμε σ' αὐτὸ τὸ κείμενο εἶναι ἡ πίστη τοῦ Μακρυγιάννη στὸ Θεό. Δὲν ἄγνοεῖ τὴν πραγματικότητα. Ξέρει πῶς αὐτὸ πὺν τοῦ λέει ὁ Ναύαρχος Δερινγὸν εἶναι ἡ ἀλήθεια, σύμφωνα μὲ τοὺς στρατιωτικὺς ὅρους, πὺν τοὺς κατέχει καλὰ ὁ Μακρυγιάννης. Ἀλλὰ ξέρει ἐπίσης καλὰ καὶ τὴν ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, πὺν πολέμησε μὲ πολὺ ἰσχυρότερους ἐχθροὺς καὶ νίκησε, ὅχι γιατί εἶχε ἱκανὸ στρατό, ἀλλὰ γιατί εἶχε βοηθὸ τὸ Θεό, πὺν εἶναι πάντοτε μὲ τὸ δίκιο.

Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτὴ πὺν ἐμπνέει τὸ Μακρυγιάννη καὶ ἡ πίστη του, πῶς ὁ Θεὸς ξέρει τὸ δίκιο τοῦ ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων γιὰ ἀνεξαρτησία καὶ πῶς ἀναπόφευκτα τὸ δίκιο θὰ ἐπικρατήσῃ καὶ τὸ ἄδικο θὰ ἡττηθεῖ.

Αὐτὴ ἡ πίστη μπορεῖ νὰ σώσῃ καὶ σήμερα τὴν πατρίδα μας, πὺν δοκιμάζεται κἄτω ἀπὸ τὴν πίεση τῆς οἰκονομικῆς κατοχῆς πὺν βιώνουμε, ἀπὸ αὐτοὺς πὺν μᾶς χρωστᾶνε, ἀρκεῖ νὰ σταθοῦμε καὶ νὰ πολεμήσουμε κἄτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ, μὲ ἀρματωσιὰ τὴν προσευχὴ καὶ τὴ μετάνοια.

Η λάμψη τοῦ βίου καὶ τοῦ ἔργου τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν εἶναι αὐτὴ ποὺ στολίζει αὐτὸ τὸ μῆνα τοῦ ἔτους, ποὺ φεγγοβολᾷ γιορταστικά, καθὼς τοὺς τιμᾶμε καὶ μεμονωμένα καὶ ὅλους μαζί στὶς 30 Ἰανουαρίου, ποὺ εἶναι χαρακτηρισμένη αὐτὴ ἡ ἡμέρα καὶ ὡς γιορτὴ τῶν γραμμάτων, καὶ μὲ ὁμιλίες καὶ διαλέξεις ξαναθυμόμαστε κάθε χρόνο τὰ μηνύματα, ποὺ διαχρονικά μᾶς ὁμορφαίνουν τὴ ζωὴ, ὅταν τὰ κάνουμε πράξη.

Βασίλειος ὁ Μέγας, ποὺ μᾶς προσφέρει κάθε φορὰ σὰν δῶρο τὴν ἀνατολὴ τοῦ καινούριου χρόνου καὶ μὲ τὰ βαθιὰ νοήματα τῶν λόγων του μᾶς εἰσάγει στὴ θεολογία τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς θυσίας. «*Αὐτὸς ἐξεπαίδευσεν ἡμᾶς, Τριάδα σέβειν ἁγίαν, ἡνωμένην μὲν τῇ οὐσίᾳ, διαιρετὴν δὲ ταῖς ὑποστάσεσι*». Καὶ βέβαια ἦταν σημαντικὲς ὡς καταλυτικὲς οἱ παρεμβάσεις του στὴν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων τοῦ Ἀρείου, τοῦ Σαβελλίου καὶ τοῦ Νεστορίου. Ἀπὸ τὸν πατέρα του ἦταν Πόντιος καὶ ἀπὸ τὴ μητέρα του Καππαδόκης. Ἦταν ἄριστος γνώστης τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων, καθὼς ἔκανε σπουδὲς στὴν Ἀθήνα τοῦ 4^{ου} αἰῶνα μ.Χ. καὶ στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα διατύπωσε τὰ δόγματα μὲ ἀκρίβεια καὶ θεία σοφία.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἦταν αὐτὸς ποὺ μετὰ τὸν Ἀπόστολο Ἰωάννη τὸν Εὐαγγελιστὴ ὀνομάστηκε Θεολόγος, καθὼς συνέβαλε τὰ μέγιστα στὴν ἀνάλυση καὶ τὸν ὑπομνηματισμὸ τῶν λόγων τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Μὲ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποὺ ἀναδείχθηκε πλέον σὰν τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς μίας Θεότητος τῆς Ἁγίας Τριάδας, μᾶς ἄφησε πλῆθος ἀπὸ ἔργα καὶ ὁμιλίες, ποὺ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ κατανοήσουμε τὸ προσιτὸ μέρος τοῦ Χριστοῦ, τὰ βαθιὰ νοήματα τῆς διδασκαλίας Του καὶ τὸν τρόπο ζωῆς, ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθοῦμε στὴν πορεία πρὸς τὴ σωτηρίᾳ μας.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος εἶναι ὁ πολυγραφώτερος ὅλων ἀφήνοντας πλῆθος ὁμιλιῶν γιὰ μελέτη τῆς θέλησης τοῦ Θεοῦ καὶ δρόμου ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουμε στὸ ταξίδι μας πρὸς συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μας. Ἀναλυτικότερα στὶς ἐκθέσεις του, δὲν ἀφήνει τίποτε νὰ πέσει κάτω, ἀλλὰ μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ διεισδύει στὰ κρύφια τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ μᾶς ἀποκαλύψει τὸ βάθος καὶ τὸ εὖρος τοῦ τρόπου ζωῆς μας, ποὺ εὐαρεστεί τὸ Θεό. Τυχαίᾳ δὲν ὀνομάστηκε χρυσόστομος καὶ χρυσορρήμων.

Οἱ σπουδὲς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν στὴν Ἀθήνα τοὺς ἔδωσαν τὴ δυνατότητα νὰ ἐκφραστοῦν μὲ ἀκρίβεια καὶ νὰ διατυπώσουν τὰ δόγματα, γιατί μόνο ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα εἶχε τὸ προνόμιο ὁ κάθε ὅρος της νὰ εἶναι μοναδικὸς σὲ περιεχόμενο.

Φεβρουάριος

Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ δικαίου Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου.

Ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Θεοδόχος εἶχε τὴν εὐλογία νὰ κρατήσῃ στὰ χέρια του τὸν Ἰησοῦν ὡς νήπιο. Τὸ ἴδιο τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τοῦ εἶχε προμηνύσει πὺς πρὶν νὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα τῆς ἀποδημίας του, θὰ κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ Μεσσία, ποὺ θὰ ἔρχονταν σὰν ἄνθρωπος, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπο τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς παρακοῆς.

Εἶχε φτάσει σὲ βαθὺ γῆρας ὁ Συμεὼν, ὅταν σύμφωνα μὲ τὸ Νόμο τῶν Ἰουδαίων ἡ Παναγία συνοδευόμενη ἀπὸ τὸ Μνήστορα Ἰωσήφ σαράντα μέρες μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ μας παρουσιάστηκε στὸ Ναό, γιὰ νὰ πάρῃ εὐλογία γιὰ τὸ νεογέννητο νήπιο. Ὁ Ἅγιος Συμεὼν ἀναγνώρισε ἀμέσως στὸ πρόσωπο τοῦ νηπίου τὸ σαρκωθέντα Θεὸ καὶ καθὼς τὸν πῆρε στὴν ἀγκυαλιὰ του εἶπε τὴ γνωστὴ φράση «*Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου Δέσποτα κατὰ τὸ ρῆμα σου*».

Τὸ ἐρώτημα ποὺ μπαίνει σὲ μᾶς προσωπικὰ εἶναι ἐὰν καὶ κατὰ πόσο μπορούμε νὰ γίνουμε κι ἐμεῖς θεοδόχοι καὶ μὲ ποιὲς προϋποθέσεις.

Ξέρουμε πὺς ὁ Θεὸς σαρκιώθηκε κι ἔγινε ἄνθρωπος, γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος θεὸς κατὰ χάρη. Ὁχι νὰ γίνουμε καλοὶ ἄνθρωποι, εὐγενεῖς καὶ καλοσυνάτοι, κοινωνικοὶ καὶ δημοκράτες, εἰρηνικοὶ καὶ γαλήνιοι, ἀλλὰ θεοὶ κατὰ χάρη. Τί σημαίνει ὅμως αὐτὴ ἡ φράση, «θεοὶ κατὰ χάρη»;

Μᾶς εἶναι γνωστὸ πὺς ὁ Θεὸς εἶναι οὐσία ἀπρόσιτος καὶ ἀμέθεκτος καὶ ἐνέργεια προσιτὴ καὶ μεθεκτὴ. Ἐπομένως δὲν μπορούμε νὰ γίνουμε θεοί, ἀφοῦ δὲν μπορούμε νὰ ἔχουμε θεϊκὴ οὐσία, ἀλλὰ μπορούμε νὰ ἔχουμε ζωντανὴ θεϊκὴ ἐνέργεια κι αὐτὴ μπορεῖ νὰ μᾶς κάνει θεοὺς κατὰ χάρη.

Καὶ πὺς μπορούμε νὰ ἔχουμε αὐτὴ τὴ ζωντανὴ θεϊκὴ ἐνέργεια καὶ νὰ γίνουμε θεοὶ κατὰ χάρη;

Μὰ τὴ θεϊκὴ ἐνέργεια τὴν ἔχουμε μέσα μας καὶ εἶναι αὐτὴ, ποὺ μᾶς κάνει αἰώνιους καὶ τὴ λέμε συνείδηση. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνέργεια ποὺ πήραμε μὲ τὰ μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος. Μόνο ποὺ ὑπάρχει καὶ κοιμᾶται μέσα μας καὶ γιὰ νὰ ἐνεργοποιηθεῖ χρειάζεται τὴ θέλησή μας νὰ εἴμαστε μὲ τὸ Χριστὸ καὶ μετὰ τόλμη κι ἀρετή.

Μάρτιος

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσήφ σπουδῇ ἐπέστη ὁ ἀσώματος λέγων τῇ ἀπειρογάμῳ. Ὁ κλίνας τῇ καταβάσει τοὺς οὐρανούς χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλος ἐν σοί, ὃν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου, λαβόντα δούλου μορφήν, ἐξίσταμαι κραυγάζων σοι, χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε!

Ἰλιγγιά ὁ νοῦς στὴ σιέψη, πὼς συγκατατέθηκε ὁ Θεὸς νὰ γίνεῖ ἄνθρωπος, νὰ φορέσει τὴν ἀνθρώπινη σάρκα καὶ χωρὶς νὰ δεχθεῖ καμιὰ ὑποστατικὴ ἀλλοίωση, πλήρης Θεὸς με οὐσία καὶ ἐνέργεια, νὰ παρουσιαστῇ σὰν πλήρης ἄνθρωπος, ἓνα ἱστορικὸ πρόσωπο, προκειμένου νὰ συμπληρώσει τὸ Νόμο τῶν Ἰουδαίων με τὴ διδασκαλία Του τῆς ἀγάπης, ὅπως ποτὲ μέχρι τὴν ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶχε ἀκουστῇ τέτοιος λόγος περὶ ἀγάπης.

Ἐξισώνει τὸν ἑαυτὸ Του με τὸν ἄνθρωπο, λέγοντας πὼς εἶναι υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ σύνολο ἄνθρωπο, ἀφοῦ στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ ἄνδρας καὶ γυναίκα εἶναι δυὸ ἰσότιμα κομμάτια, ποὺ τὰ δυὸ μαζὶ κάνουν τὴ σύνολη ἀνθρωπότητα.

Θυσιάζει τὸν ἑαυτὸ Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἀφοῦ μόνο ὁ ἀναμάρτητος μπορεῖ νὰ θυσιαστῇ καὶ νὰ γίνεῖ ἡ θυσία δεκτὴ, γιὰ νὰ ἀποκατασταθεῖ ἡ σχέση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ποὺ με τὴν παρρησιόδη διασαλεύτηκε αὐτὴ ἡ σχέση καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος ἀποκατάστασης, καθὼς ἐκ τῶν ἀνθρώπων οὐδεὶς ἀναμάρτητος.

Συγκαταβαίνει ὁ Θεὸς ὑπερβαίνοντας φυσικοὺς καὶ πνευματικοὺς νόμους, γιατί ὁ ἀχάριστος ἄνθρωπος τῆς παρρησιόδης, ποὺ ἔχει μέσα του τὴν πνοὴ τοῦ Θεοῦ, εἶναι τώρα λειψὸς ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο τῆς τρυφῆς, με ἓνα τεράστιο κενὸ μέσα του, καθὼς αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔδινε φυσικὴ ζωὴ ἦταν ἡ ἐνεργὸς παρουσία τοῦ Θεοῦ, ποὺ με τὴν παρρησιόδη τὴν ἔχασε.

Καὶ τώρα τοῦ δίνεται ἡ δεύτερη εὐκαιρία νὰ ἀξιοποιήσῃ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ του, ποὺ εἶναι τὸ κλειδί γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ χαμένο του Παράδεισο, νὰ γεμίσει τὸ κενὸ του καὶ πλήρης ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀπὸ εἰρήνη, νὰ ζήσει αἰώνια ἀληθινά, λουσμένος μέσα στὸ οὐράνιο Φῶς, ποὺ εἶναι ὁ Χριστός.

Ὁ τρόπος εἶναι ἀπλὸς γιὰ νὰ συμβεῖ αὐτό, ὅπως ἀπλὸς εἶναι καὶ ὁ Θεός. Με τὴν εἰλικρινῇ συμμετοχὴ μας στὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας!

Ἀπρίλιος

Πάσχα τῶν Ἑλλήνων Πάσχα, Πάσχα τῆς ἀγάπης Πάσχα, Πάσχα τῶν ἀγγέλων!

Ὁ Ἀπρίλιος εἶναι ὁ μήνας, πού συνήθως φιλοξενεῖ τὸ Πάσχα, τὴ διάβαση δηλαδή ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωὴ. Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀποστασίας καὶ τῆς παρακοῆς, μετὰ τὴν ἀποπομπή του ἀπὸ τὸν Παράδεισο τῆς τρυφῆς, κατάντησε πλέον ἄγριος λύκος, πού κατασπάραζε τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό. Ὁ Βάαλ ἀπαιτοῦσε πλέον ἀνθρωποθυσίες γιὰ τὴ λατρεία του καὶ ἡ Ἀστάρτη καλοῦσε τὸν κόσμο σὲ ὀργιαστικὲς γιορτές, ὅπου θέριζαν οἱ ἀσθένειες. Πόνος καὶ θλίψη βασίλευαν παντοῦ καὶ οἱ οἰμωγὲς τῶν βασανισμένων ἔφταναν μέχρι τὸν οὐρανό!

Φιλεύσπλαχνος ὁ Θεός, Πατέρας ὅλων τῶν ἀνθρώπων, κυρίων καὶ δούλων, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἀνεχθεῖ ἄλλο τὸ ξεστράτισμα τοῦ κορυφαίου δημιουργήματός Του, πού φιλοξenoῦσε μέσα του θεϊκὴ ἐνέργεια, αὐτὴ πού τοῦ χάριζε τὴ δυνατότητα νὰ ξεχωρίζει τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ ἀπόλυτη ἐλευθερία σὲς ἐπιλογές του.

Καὶ συγκατατέθηκε ὁ Θεός, στάθηκε δίπλα στὸν ἄνθρωπο τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀποστασίας καὶ ἀποφάσισε νὰ γίνεῖ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἄνθρωπος ἀναμάρτητος, γιὰ νὰ θυσιαστεῖ σὰν ἁμωμὸς ἁμνὸς καὶ νὰ δώσει τὴν εὐκαιρία στὸν ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο νὰ γίνεῖ ἀπὸ σκουπίδι κατὰ χάρη Θεός!

ὦ, τῆς εὐσπλαχνίας σου Κύριε! Δὲν ἦταν εὐκόλο τὸ ἐγχεῖρημα ἀνόμη καὶ γιὰ τὸν Παντοδύναμο Θεό, καθὼς ἡ ἀνθρώπινη σὰρκα πού φόρεσε ὁ Θεός, ἔχει πολὺ πόνο, ἀφόρητο πόνο καὶ σὰν ψυχικὸς εὐτελισμὸς καὶ σὰν σωματικὸ βασανιστήριο, τόσο πολὺ πόνο πού κι ὁ Θεὸς λύγισε.

Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἔδωσε τὸ κουράγιο, νὰ ἀντέξει τὴ σταυρικὴ δοκιμασία, τὸν εὐτελισμὸ καὶ τὸ μαρτύριο, ὥστε μὲ τὴν Ἀνάστασή Του, νὰ πεῖ στὸν ἄγριο λύκο πού ξέσκιζε τὶς σάρκες του, ἔλα μαζί μου νὰ ἀνέβουμε στὸν τόπο τῆς ἀνάπαυσης καὶ τῆς χαρᾶς. Τὸ μόνο πού θέλω ἀπὸ ἐσένα δυστυχισμένε ἄνθρωπε εἶναι νὰ πεῖς τὸ «Ἐρχομαι Κύριε».

Καὶ ναί. Μέγα πλῆθος ἀνθρώπων δέχθηκε τὴν πρόσιληση καὶ συνεχίζει νὰ δέχεται καὶ νὰ λαμπρύνονται οἱ ψυχές, καθὼς κρρυγάζουν, «Χριστὸς ἀνέστη!» «Ἀληθῶς ἀνέστη!»

??? ???
???? | ? ? | ?????

Διαβάζουμε στὴ Σοφία Σειράχ στὸ κεφάλαιο 29 καὶ στοὺς στίχους 8 ἕως καὶ 13.
«Κἄνε ὑπομονὴν μὲ τὸν πτωχό, μὴν τὸν ἀφήνεις γιὰ πολὺ νὰ περιμένει τὴν ἐλεημοσύνην σου. Γιὰ νὰ εἶσαι σύμφωνος μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, βοήθησε τὸν πτωχό, ποὺ βρίσκεται σὲ ἀνάγκη. Μὴν τὸν διώχνεις μὲ ἄδεια τὰ χέρια του. Εἰσέδεψε τὰ χρήματά σου γιὰ ἓναν ἀδελφὸ καὶ φίλο. Μὴν τ' ἀφήνεις κάτω ἀπὸ τὸ στρώμα καὶ πᾶνε χαμένα.

Διάθεσε τὰ πλούτη σου σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὰς τοῦ Ὑψίστου καὶ αὐτὸ θὰ σοῦ ἀποδειχθεῖ πιὸ χρήσιμο καὶ ἀπὸ χρυσάφι. Ἀποταμίευε χρήματα νὰ τὰ ἔχεις γιὰ ἐλεημοσύνες, ποὺ θὰ σὲ σώσουν ὅταν ἔρθουν οἱ δοκιμασίαι. Τὰ χρήματα ποὺ ἔδωσες στοὺς πτωχοὺς ἀδελφούς σου, θὰ σὲ φυλάξουν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς σου σὰν ὅπλα ἰσχυρὰ καὶ ἀκαταμάχητα».

Διαχρονικὲς ἀλήθειες, ποὺ εἶναι σημαντικές, ἰδιαίτερα ὅταν τὶς συνειδητοποιοῦμε καὶ τὶς κάνουμε πράξη καὶ ζωὴ. Θυμᾶμαι τὴν αὐθόρμητη ἀντίδραση ἑνὸς διακεκριμένου ἁγιορείτη Γέροντα, ὅταν τοῦ ἀνακοίνωσαν πὼς κάποια ἀγωνίστρια κυρία ἀσθένησε, ποὺ ἔδωσε ἐντολὴ ἀμέσως νὰ δοθεῖ ἐλεημοσύνη γιὰ τὴ θεραπεία της.

Ἦταν βαριὰ ἡ ἀσθένειά της καὶ ἡ Ἐπιστήμη εἶχε τὶς δυσκολίες της στὴν ἀντιμετώπισή της, ὅποτε ἐπιστρατεύτηκε ἡ ἐλεημοσύνη, ποὺ ἤδη ἀσκοῦσε ἡ ἀσθενὴς κυρία, γιὰ νὰ ὑπάρξει τὸ καλύτερο δυνατὸ ἀποτέλεσμα.

Καὶ τὸ Σωματεῖο μας, ἡ Μέριμνα τῶν Πτωχῶν, τιμᾷ κάθε χρόνο τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Ἐλεήμονα Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας στίς 12 Νοεμβρίου, ποὺ εἶναι ἡ γιορτὴ του καὶ προχωρεῖ σὲ ἀρτοκλασίαν, ὅπου μνημονεύονται τὰ ὀνόματα ὅλων των ἐνεργῶν μελῶν μας, πρὸς εὐλογία καὶ ἄνωθεν βοήθεια στὸν καθημερινό μας ἀγώνα γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας.

Γιὰ τοὺς κεικοιμημένους ἀδελφούς μας κάνουμε ἓνα ἐτήσιο μνημόσυνο καὶ δίνουμε καὶ τὰ ὀνόματά τους σὲ σαρανταλείτουργο, πρὸς ἀνακούφιση τῆς ψυχῆς τους κατὰ τὰ καθιερωμένα τῆς πίστεως μας.

Βλέπετε πὼς τὸ ἐνδιαφέρον μας δὲν ἐξαντλεῖται μόνο στοὺς ἐμπερίστατους ἀδελφούς μας, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλα τὰ μέλη καὶ δωρητές μας, ποὺ στὸν καθημερινό τους ἀγώνα ἔχουν ἀνάγκη τῇ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἀγίων Του, προκειμένου νὰ εἶναι εὐλογημένη ἡ ζωὴ τους.

Ἡ καύση τῶν νεκρῶν

Εἶναι σημαντικό τὸ νὰ γνωρίζουμε τὸ γιατί προωθοῦνται κάποιες πρακτικὲς ἀπὸ ὀρισμένους κύκλους καὶ νὰ ἀναλαμβάνονται ὑψηλὲς δαπάνες, γιὰ τὴν ὑλοποίηση κάποιων σχεδίων, τῇ στιγμῇ ποὺ μᾶς λείπουν βασικὲς ὑποδομὲς ἐπιβίωσης, λόγω ἔλλειψης κονδυλίων, ὅπως λέγεται.

Καλῶς ἢ κακῶς βλέπουμε στὴν ἐλληνικὴ μας κοινωνία νὰ χωρίζεται πλέον ἢ ἥρα ἀπὸ τὸ στόρι. Ἔτσι πέρα ἀπὸ τοὺς ἄλλους διαχωρισμοὺς κομματικούς καὶ ἰδεολογικούς διακρίνουμε νὰ σηματοποιεῖται καὶ ὁ διαχωρισμὸς συντηρητικῶν καὶ προοδευτικῶν, ἢ ἀλλιῶς θρησκευόμενων καὶ κοσμικῶν.

Οἱ θρησκευόμενοι ἀρχίζουμε καὶ πλαισιώνουμε ὅλο καὶ πιὸ συνειδητὰ τὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ οἱ κοσμικοὶ κρατοῦν ἐχθρική στάση καὶ ἀντιπραθετικὴ ἀπέναντι στὴν παράδοση τῶν προγόνων μας, πεπεισμένοι πὼς αὐτὸ εἶναι προοδευτικότητα καὶ ἐκσυγχρονισμός.

Στὰ πλαίσια αὐτῆς τῆς τάσης προωθεῖται καὶ ἡ κατασκευὴ ἀποτεφρωτήρα γιὰ τὴν καύση τῶν νεκρῶν στὴν πατρίδα μας.

Θὰ πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζουμε, τουλάχιστον ὁ χῶρος τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς χριστιανικῆς συναλληλίας ὅπου ἀνήκουμε, πὼς ὁ

ἄνθρωπος εἶναι ἓνα ἀδιάσπαστο σύνολο ὕλης καὶ πνεύματος, πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ καθημερινὸς προσωπικὸς μας ἀγώνας δὲν ἀποτυπώνεται μόνο στὴν ψυχὴ μας, προσδιορίζοντας καὶ τὸ βαθμὸ ἀγιότητάς μας, ἀλλὰ καὶ στὸ σῶμα μας. Γι' αὐτὸ καὶ προσκυνοῦμε τὰ ἅγια λείψανα, γιὰ τὴν ἀγιότητα ποὺ ἐμπεριέχουν.

Μὲ τὴν ταφὴ ἓνα μέρος τοῦ σώματός μας λιώνει μέσα στὴ γῆ καὶ ἓνα μέρος παραμένει, ὁ σκελετὸς μας δηλαδή, ἔχοντας μέσα του τὸ μέτρο τῆς ἀγιότητάς μας, τὴν ἱστορία τοῦ ἀγώνα μας, γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία συμπεριφέρεται μὲ σεβασμὸ στὰ ὅσα τῶν κεκοιμημένων, κρατώντας τα εἴτε στὸ ὀστεοφυλάκιο εἴτε στὸ λεγόμενο χωνευτήρι.

Ἡ καύση ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὰ ὑπολοιπα τῶν ὁσῶν, ποὺ παραμένουν μετὰ τὴ σχετικὴ διαδικασίαν, νὰ κονιορτοποιοῦνται γιὰ νὰ γίνουν στάχτη καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο χάνεται βάνουσα ἡ ἱστορία τοῦ προσωπικοῦ μας ἀγώνα στὴ ζωὴ καὶ αὐτὸ εἶναι μιὰ ὕβρις γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ὅλοι μας σεβόμαστε κοσμικοὶ καὶ θρησκευόμενοι, ἀλλὰ ἀπὸ ἄγνοια τὸν προσβάλουμε, ὅταν τὸν καίμε, ὅπως πιστεύουμε.

ΑΝΑΛΥΧΗ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Συνέχεια τοῦ προηγούμενου τεύχους

Τὴν κατάρα τῆς παρακοῆς ἔρχεται ὁ Θεός, μὲ συνεργὸ τὴν Παναγία μας, νὰ τὴν ἄρει, νὰ τὴ θεραπεύσει, νὰ τὴν ἐξαφανίσει, μέσα ἀπὸ τὴ σάρκωση τοῦ Υἱοῦ Του.

Ἔρχεται ὁ κεχρισμένος Βασιλέας καὶ Ἀρχιερέας καὶ Προφῆτης Χριστὸς καὶ μᾶς λέει, «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς»!

Βλέπουμε λοιπὸν πὼς ἡ Παναγία μας γίνεται συνεργὸς τοῦ Θεοῦ, προκειμένου νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὴν κατάρα τῆς παρακοῆς, ποὺ εἶναι καὶ ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπινου δράματος, αὐτοῦ ποὺ βιώνουμε σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο ὁ καθένας μας καθημερινά.

Τὴν κρατᾶμε στὰ χέρια μας τὴ δεύτερη εὐκαιρία ἐπιστροφῆς μας στὸ χαμένο μας Παράδεισο, ἀρκεῖ νὰ κρατήσουμε τὴν Παναγία μας ἀπὸ τὸ φουστάνι, γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσει στὸν Κύριό μας καὶ Θεό μας, τὸ γλυκύτατο Ἰησοῦ μας Χριστό!

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἢ ἀνάκλησις.

Ὁ Ἀδὰμ στὴν ἀρχὴ τοῦ βίου του ἦταν μόνος, πιθανὸν ἐρμαφρόδιτος, ἔχοντας δηλαδὴ ὅλα τὰ ὀργανικὰ διακριτικὰ τοῦ ἀνδρα καὶ τῆς γυναίκας.

Εἶδε ὁ Θεὸς πὼς ἡ ὀργανικὴ του πληρότητα δὲν τοῦ ἐξασφάλιζε καὶ τὴν πνευματικὴ του πληρότητα, διότι ἐνῶ ἦταν ἓνα κοινωνικὸ πλάσμα, δὲν εἶχε ὅμως ἐπικοινωνία παρὰ μόνον μὲ τὸ Θεό, ποὺ ἐπρόκειτο μάλιστα μὲ τὴν παρακοὴ νὰ μείνει μακριά Του.

Ἔτσι πῆρε τὰ θηλυκὰ του στοιχεῖα καὶ ἔκανε τὴ γυναῖκα, τὴν Εὐά, τὴ Ζωή, ὅπως μεταφράζεται τὸ ὄνομα τῆς Εὐάς. Κατόπιν αὐτοῦ πλέον ὁ ἄνδρας μόνος του παραμένει λειψὸς καὶ ὀλοκληρώνεται ὅταν ἐνωθεῖ μὲ τὴ γυναῖκα, μέσα ἀπὸ μιὰ ἀγαπητικὴ σχέση τρυφερότητας, ποὺ στὰ νεαρὰ ἄτομα ἔχει καὶ ὀργανικὸ ὑπόβαθρο, ἐνῶ στὰ παιδιὰ, στοὺς παρθένους καὶ στοὺς γέροντας ἀρκεῖ τὸ ὑπόβαθρο τῆς συντροφικότητος μὲ τὴν εὐρεία ἔννοια.

Ὁ πονηρὸς, γνώστης τῶν πραγμάτων, καθὼς γνωρίζει ὅλα τὰ παρελθόντα, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει τὰ μέλλοντα, πλησίασε τὴ γυναῖκα μὲ τὰ πλούσια συναισθήματα καὶ τῆς πέρασε τὴν ιδέα νὰ γίνει θεά, γιὰ περισσότερη εὐχαρίστηση.

Ἡ Εὐά ἔχει πάντοτε τὸν τρόπο νὰ περνᾷ τις ἀπόψεις της στὸν Ἀδὰμ, ἀφοῦ εἶναι ἡ προέκταση καὶ ἡ ὀλοκλήρωσή του, πράγμα ποὺ ὁ Ἀδὰμ εἶτε συνειδητὰ εἶτε ὑποσυνειδητὰ τὴν ἐπιθυμεῖ αὐτὴ τὴν ὀλοκλήρωση καὶ τὴν ἐπιδιώκει, μὲ κορύφωση τὴ συζυγικὴ σχέση.

Σὰν ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς δυνατότητας τῆς Εὐάς ἦρθε ἡ παρακοή, ἀφοῦ πρῶτα ὁ πονηρὸς ἐκμεταλλεύτηκε τὸ πλούσιο συναίσθημα καὶ τὴν εὐπιστία τῆς γυναίκας, ἡ παρακοὴ μὲ ὅ,τι τὴ συνοδεύει ἔκτοτε, τὸν πόνο καὶ τὸν κόπο, τὸν

ιδρώτα καὶ τὰ δάκρυα καὶ ὅ,τι συνθέτει τὴν καθημερινὴ ἀνθρώπινη τραγωδία. Καὶ ἔρχεται ἡ θεραπεία. Ἡ Παναγία μας δανεῖζει τὸ σῶμα της γιὰ νὰ ἔρθει ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου καὶ νὰ χαρίσει στὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐὰ εὐκαιρία ἀνακλήσεως καὶ ἐπιστροφῆς στὴν τρυφὴ τοῦ Παραδείσου. Καὶ οἱ Προπάτορές μας, ὅπως λένε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀξιοποίησαν τὴν εὐκαιρία! Ἐμεῖς...;

Χαῖρε, τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.

Ὅλοι γνωρίζουμε πῶς οἱ γυναῖκες, λόγῳ τοῦ πλούτου τοῦ συναισθηματικοῦ τους κόσμου, κλαῖνε πιὸ εὐκολα τουλάχιστον ἀπὸ τοὺς ἄνδρες.

Αὐτὸ ὑπονοεῖται ἐδῶ, γιατί καὶ ὁ Ἀδὰμ ἔκλαψε καὶ μάλιστα πικρά, ὅταν βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο μετὰ τὴν παρακοή.

Τὰ δάκρυα τῆς Εὐας λοιπὸν βρίσκουν τὴ λύτρωσή τους ἐπιτέλους, γιατί ἀποφάσισε ὁ Θεός, νὰ στείλει τὸν Υἱὸ Του τὸν ἀγαπητό, γιὰ νὰ πληρώσει τὰ λύτρα ἐπιστροφῆς τοῦ ἀνθρώπινου γένους στὸ χαμένο του Παράδεισο.

Καὶ τὰ λύτρα αὐτὰ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ αἷμα, ποὺ ἔχυσε ὁ Χριστὸς ἐπάνω στὸ σταυρὸ καὶ δόθηκε καὶ δίνεται καὶ θὰ δίνεται στὸν ἄνθρωπο τὸν ταλαίπωρο τῆς ἁμαρτίας, ποὺ μετανοεῖ γιὰ τὴν ἀποστασία του καὶ ζητάει, μέσα ἀπὸ τὰ μυστήρια τῆς Εἰλικρινοῦς Μετανοίας καὶ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, νὰ τὸν συγχωρέσει ὁ Θεός.

Καὶ ὁ Θεὸς Πατέρας μᾶς περιμένει μὲ ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά, ἐμᾶς τοὺς ἄσωτους αὐτῆς τῆς ζωῆς, τοὺς ἡδονολάτρες, γιὰ νὰ ἀρχίσει ἡ γιορτὴ, γιὰ τὴν ἐπιστροφή μας στὸ ὑπέροχο σπίτι μας, αὐτὸ ποὺ ἐτοιμάστηκε γιὰ μᾶς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου κι ἐμεῖς τὸ προσβάλαμε καὶ συνεχίζουμε νὰ τὸ προσβάλουμε, μὲ τὴ φίλαυτη ζωὴ μας.

Φαίνεται πῶς ἀδυνατοῦμε νὰ κατανοήσουμε τὴ φύση μας, ποὺ ἀπαιτεῖ νὰ δώσουμε γιὰ νὰ πάρουμε. Νὰ δώσουμε ἀγάπη πρὸς τὸ συνάνθρωπο καὶ τὸ σύνολο τῆς φύσης, αὐτῆς ποὺ δημιουργήσε ὁ Θεὸς καλὴ λίαν, προκειμένου μέσα ἀπὸ τὴν κένωσή μας νὰ βιώσουμε τὴν πολυπόθητη πληρότητα τῆς ψυχῆς μας, ποὺ τότε γεμίζει ἀπὸ Χριστό!

Ὅσο θ' ἀφήνουμε τὴν φιλαυτία μας νὰ μᾶς διαφεντεύει, τόσο ἡ ψυχὴ μας θὰ παραμένει στεγνὴ, ξερὴ καὶ διψασμένη, ἄνδρος καὶ ἀνικανοποίητη. Ἐνῶ ὅταν κυριαρχεῖ στὴ ζωὴ μας ἡ ἀλληλοπεριχώρηση, ἡ ἀλληλοεκτίμηση καὶ ὁ ἀλληλοσεβασμός, ἡ ἀλληλεγγύη, ποὺ σὰν ὅρος ἔχει ἐπικρατήσει σήμερα, τότε θὰ βιώσουμε τὴ δροσιὰ τῆς θάλασσας μέσα στὴν κάψα τοῦ Καλοκαιριοῦ!

Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνους λογισμοῖς.

Περιορισμένες οἱ ἀντιληπτικὲς δυνατότητες ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅταν μάλιστα ἡ ἐπικρατοῦσα καὶ περιρρέουσα κοινωνικὴ φιλοσοφία εἶναι, πῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνυπάρξουν τὸ καλὸ, ποὺ εἶναι ὁ Θεός, μὲ τὸ κακὸ, ποὺ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τότε τὰ πράγματα γίνονται ἀκόμη πιὸ δύσκολα, γιὰ νὰ ἀποδεχθοῦμε, ὅτι γεννιέται ἓνας ἄνθρωπος, ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ Θεός!

Τὸ ἀντιλαμβάνεται αὐτὸ ὁ Ἀρχάγγελος καὶ ὁ συγγραφέας τῶν χαιρετισμῶν τῆς Παναγίας μας τοῦ βάζει στὸ στόμα αὐτὸ τὸ χαιρετισμό, ποὺ δηλώνει αὐτὴ τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία, νὰ συλλάβουμε αὐτὴ τὴ μοναδικὴ πραγματικότητα, τὴ συνυπαρξὴ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, μέσα σ' ἓνα ἱστορικὸ πρόσωπο, ὅπως ὁ Κύριός μας καὶ Θεός μας.

Συγχρόνως ἔτσι μπορούμε νὰ κατανοήσουμε γιατί μέχρι καὶ σήμερα ἀνθεῖ ὁ μονοφυσιτισμός, ἰδιαίτερα στὴ λογικοκρατούμενη Μέση Ἀνατολή, ποὺ παραδοσιακὰ πλέον θὰ ἔλεγα, ἔχει ἐπικρα-

τήσει αὐτὴ ἡ αἵρεση, σὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν διστάζουν νὰ μαρτυρήσουν γιὰ τὴν πίστη τους μάλιστα!

Ὅσο ὁ ἄνθρωπος θὰ προσεγγίζει μὲ λογικοὺς συνειρμούς τὰ ὑπέρλογα μυστήρια τοῦ Θεοῦ, θὰ ταλαιπωρεῖται ἀπὸ τέτοιες ἐκτροπὲς ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια, ποὺ εἶναι ὁ Θεός!

Ἐμεῖς, δόξα τῷ Θεῷ, ἔχουμε τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ μέσα ἀπὸ Οἰκουμενικὲς Συνόδους, ὅπου φωτισμένες ψυχὲς καὶ θεωμένες κατὰ χάρη, μᾶς ἀποκάλυψαν τὴν Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, ψυχὲς ποὺ κατὰ θαυμαστὸ τρόπο τίς εἶχε ἀγιάσει ὁ Κύριός μας καὶ τίς εἶχε πληροφορήσει σχετικὰ κι ἔτσι μποροῦμε νὰ μιλοῦμε γιὰ ὀρθὴ δόξα, γιὰ ὀρθὴ πίστη δηλαδὴ καὶ νὰ διασώζουμε αὐτὴ τὴν Ἀλήθεια.

Φυσιὰ σ' αὐτὸ συνετέλεσαν καὶ οἱ μορφωμένοι ἄγιοι, ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς τους, ποὺ μὲ ἐργαλεῖο τὴν πλούσια ἐλληνικὴ μας γλῶσσα, διετύπωσαν τὰ δόγματα, ποὺ μέχρι καὶ σήμερα δεχόμαστε καὶ ἐμπιστευόμαστε.

Χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον καὶ ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Οἱ ἄγγελοι σὰν λειτουργικὰ πνεύματα στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ, ἔχουν γνώση τῶν πραγμάτων ποὺ συντελοῦνται, καθὼς καὶ τῆς ἱστορίας καὶ ὅσων διαδραματίζονται καὶ σὰν λογικὰ ὄντα μποροῦν νὰ κρίνουν αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν.

Μετὰ τὴν κρίση ποὺ δέχθηκαν σὲ δεδομένη στιγμή, αὐτοὶ ποὺ εἶπαν τὸ «στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου», ἔμειναν σταθεροὶ πλέον καὶ ἀμετακίνητοι κοντὰ στὸ Θεό.

Ἡ ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ νὰ σαρκωθεῖ καὶ νὰ ἀποτελέσει μιὰ μοναδικὴ θεανθρώπινη ὑπόσταση ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸ δοκιμαζόμενο ἐκτὸς Παραδείσου ἄνθρωπο, τοὺς βρῆκε νὰ ἀδυνατοῦν νὰ κατανοήσουν τὸ μέγεθος αὐτῆς τῆς ἀγάπης, καθὼς καὶ τὸ μέγα μυστήριο τῆς συνύπαρξης μέσα σὲ μιὰ ὑπόσταση τῆς ἀνθρώπινης καὶ τῆς θεϊκῆς φύσης, καθὼς γνωρίζουν ὅτι ὁ Θεὸς ὡς πρὸς τὴν οὐσία του εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν πλησιάσουν οἱ ἄνθρωποι, ὅπως εἶπε καὶ στὸ Μωυσῆ, ὅταν Τοῦ ζήτησε νὰ Τὸν δεῖ ἀπὸ κοντὰ καὶ τελικὰ εἶδε ὁ Μωυσῆς μόνο αὐτὸ ποὺ ἔμεινε μετὰ τὸ πέρασμα τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φέγγει τόσο πολὺ τὸ πρόσωπό του, ὥστε νὰ μὴν μποροῦν νὰ τὸν δοῦν οἱ ὁμοεθνεῖς του στὸ πρόσωπο.

Ἄν μπορούσαμε ἀδελφές καὶ ἀδελφοί μου, νὰ κατανοήσουμε τὴν ἀξία «ἄνθρωπος», ποὺ τὴ σέβεται καὶ τὴν ἀγαπᾷ τόσο πολὺ ὁ Θεός, ὥστε νὰ σαρκώνεται πέρα ἀπὸ κάθε ὄριο λογικῆς, γιὰ νὰ τῆς δώσει μιὰ δεύτερη εὐκαιρία ἀπόλαυσης τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου, τότε δὲν θὰ ζούσαμε τὴν τραγωδία, ποὺ βιώνουμε καθημερινά, ἀλλὰ θὰ στεκόμασταν μὲ ἀπέραντο σεβασμὸ μπροστὰ στὸ φορέα αὐτὸ θεϊκῆς ἐνέργειας καὶ θὰ προσφέραμε τοὺς ἑαυτοὺς μας θυσία γιὰ τὸ συνάνθρωπο, ἀντὶ μέσα ἀπὸ τὴν ἐκτροπὴ τῆς φιλαυτίας μας, νὰ διεκδικοῦμε ὅλο καὶ περισσότερα δικαιώματα, διαμελίζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ἡ τραγωδία μας βρίσκεται μέσα στοὺς ὅρους ἀνταγωνισμός, ἀντιπαράθεση, ἀντιπαλότητα, ποὺ τὴ βλέπουμε σήμερα νὰ κορυφώνεται στὴν Πατρίδα μας καὶ ἡ λύση τῆς τραγωδίας στὸν ὅρο ἀλληλεγγύη, ὅπως τὸν ἀντιλαμβανόμαστε στὸ εὐαγγέλιο τῆς κρίσεως. Φαίνεται πὼς εἶναι νομοτέλεια ἡ ὀρθὴ δόξα, ἡ σωστὴ πίστη νὰ σώσει τὴν ἀνθρωπότητα, ὅταν φτάνοντας στὸν πάτο, ἀρχίσουμε νὰ τὴν ψάχνουμε. Γι' αὐτὸ ἂς κρατήσουμε ἀναμμένη καὶ ἀνόθευτη τὴ λαμπάδα τῆς πίστες μας!

Συνεχίζεται...

«Ἡ Ἀνάστασις
τοῦ Κυρίου»